

Siihen aikaan antoi keisari Augustus käskyn, että koko valtakunnassa oli toimitettava verollepano. Tämä verollepano oli ensimmäinen ja tapahtui Quiriniuksen ollessa Syyrian käskynhaltijana. Kaikki menivät kirjoittautumaan veroluetteloon, kukin omaan kaupunkiinsa. Niin myös Joosef lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista ja meni verollepanoa varten Juudeaan, Daavidin kaupunkiin Betlehemiin, sillä hän kuului Daavidin sukuun. Hän lähti sinne yhdessä kihlattunsa Marian kanssa, joka odotti lasta. Heidän siellä ollessaan tuli Marian synnyttämisen aika, ja hän synnytti pojan, esikoisensa. Hän kapaloi lapsen ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut tilaa majapaikassa. Sillä seudulla oli paimenia yöllä ulkona vartioimassa laumaansa. Yhtäkkiä heidän edessään seisoivat Herran enkeli, ja Herran kirkkaus ympäröi heidät. Pelko valtasi paimenet mutta enkeli sanoi heille: "Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille ilosanoman, suuren ilon koko kansalle. Tänään on teille Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja. Hän on Kristus, Herra. Tämä on merkinä teille: te löydätte lapsen, joka makaa kapaloituna seimessä." Ja samalla hetkellä oli enkelin ympärillä suuri taivaallinen sotajoukko, joka ylisti Jumalaa sanoen - Jumalan on kunnia korkeuksissa, maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa. Kun enkelit olivat menneet takaisin taivaaseen, paimenet sanoivat toisilleen: "Nyt Betlehemiin! Siellä me näemme sen, mitä on tapahtunut, sen, minkä Herra meille ilmoitti." He lähtivät kiireesti ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä. Tämän nähdessään he kertoivat, mitä heille oli lapsesta sanottu. Kaikki, jotka kuuluivat paimenten sanat, olivat ihmeissään. Mutta Maria kätki sydämeensä kaiken, mitä oli tapahtunut, ja tutkisteli sitä. Paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa siitä, mitä olivat kuulleet ja nähneet. Kaikki oli juuri niin kuin heille oli sanottu. Luuk 2:1-20.

Kairos Palestiina

Joulusanoma 2014

Jeesuksen Kristuksen, Rauhan Ruhtinaan nimessä.

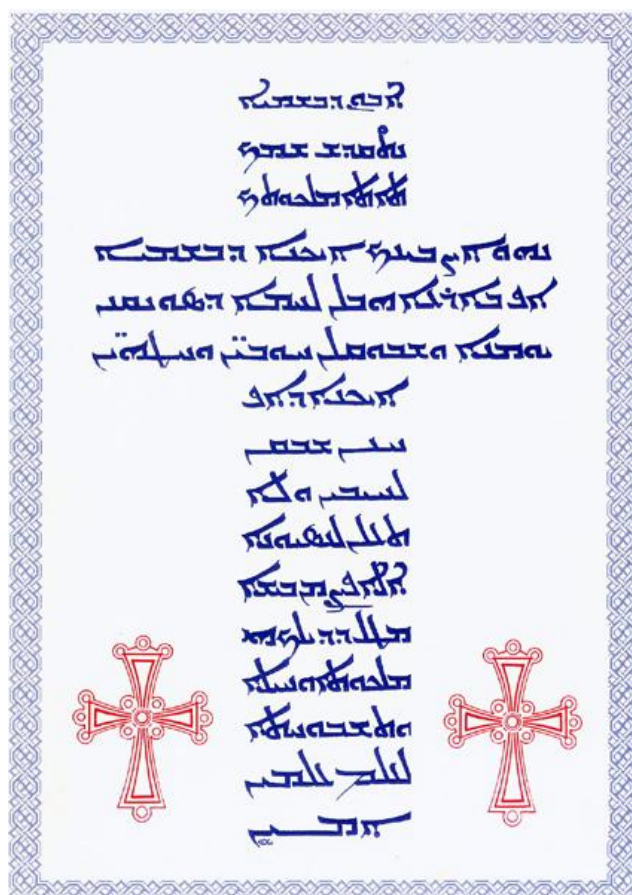
Rukoilemme että Kaikkivaltias Jumala siunaisi luotujaan ja erityisesti Pyhää Maata, jossa hänen Rauhan Ruhtinas itse syntyi, kasvoi, asui, opetti meille oikeudenmukaisuutta ja lopulta antoi itsensä ihmiskunnan edestä. Maamme ja koko alueemme elää hyvin vaikeita aikoja. Kristityt ovat vaikeuksissa eläessään eritysmuurien ja aitojen ympäröiminä. Meidän syyrialais-ortodoksinen kirkkomme rukoilee rauhan ja yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden toteutumiseksi kaikkien ihmisten kohdalla riippumatta heidän uskontokunnastaan, rodustaan tai sukupuolestaan. Rukouksemme voimasta Kaikkivaltias voi ulottaa kätensä ja suojata meidät niiltä tuhovoimilta, jotka kohdistuvat koko Lähi-Itään ja sen asukkaisiin.

Rukoilemme, että kansallisuudesta ja uskonnosta riippumatta rauha ja rakkaus asuisi kaikkien sydämissä niin että voimme elää sovussa keskenämme.

Olkoon Jumalan rauha, armo ja rakkaus meidän kaikkien kanssamme.

Severios Malki Mourad

Syyrialais-ortodoksinen kirkon arkkipiispa Jerusalemissa, Pyhässä Maassa ja Jordaniassa

Isä Meidän rukous arameaksi

Johdanto

Rifat Odeh Kassis

Pyhässä Maassa, jonka pitäisi olla rauhan maa, odotamme jälleen joulua väkivallan ja sorron keskellä. Jälleen rukoilemme kuumeisesti, että alkavana vuonna tilanne muuttuisi: väkivalta ja laittomuus loppuisivat ja rauha ja oikeudenmukaisuus vallitsisi.

26.11. 2013 YK:n yleiskokous julisti vuoden 2014 kansainväliseksi Palestiinan solidaarisuusvuodeksi ja kehotti Palestinan oikeuskomiteaa (Committee of the Exercise of the Inalienable Rights of the Palestinian People) järjestämään hallitusten, YK-järjestöjen ja kansalaisjärjestöjen kanssa yhteistyössä vuoteen liittyviä tapahtumia. Valitettavasti vuodesta tuli Palestiinalle yksi tuskallisimmista ja verisimmistä. Tätä kirjoittaessani Israelin hallitus käy raakaa sotaa Gazassa. Satoja palestiinalaissiviilejä - heidän mukanaan joukoittain lapsia - on tapettu. Kuolonuhrien määrä on noussut jo 1400:n ja 8000 on loukkaantunut. Hävitys on aivan kauhistuttavaa. Lapsen, äidin, pojan tai tyttären murhaamista ei mitenkään voi peruuttaa tai hyvittää. Nämä haavat eivät parane koskaan.

Tällaisena aikana meidän on kuitenkin keskityttävä siihen mitä *voimme tehdä* – on turha murehtia sellaista mihin emme voi vaikuttaa. Voimme miettiä, miten on mahdollista tukea miljoonat palestiinalaispakolaisia, tukea heitä ja edistää heidän oikeutta palata kotimaahansa. Kuinka voisimme auttaa perheitä, jotka ovat menettäneet maansa ja kotinsa joutuneet eroon toisistaan Israelin maan anastusten, erityismuurin rakentamisen, oleskeluluvan peruutusten seurauksena? Kuinka voimme tuoda esill heidän asiaansa tai mitä voimme tehdä Israelin vangitsemien mutta vailla syytettä vuosien ajan pidätettyinä olevien lasten, naisten, vanhusten hyväksi? He ja heidän perheensä ovat kärsineet sanoin kuvaamattomasti.

Kirkkojen Maailmanneuvosto on päättänyt Palestiinan ja Israelin rauhanviikon teemaksi vuonna 2014 vangit ja solidaarisuuden vangittuja kohtaan. Heitä me voimme auttaa monilla tavoilla: voimme esimerkiksi koettaa hankkia heille oikeutta. Voimme rukoilla heidän ja heidän rakkaidensa puolesta tai vaatia heille parempaa kohtelua ja heidän oikeuksiensa kunnioittamista sekä syyttömästi vangittujen vapauttamista. Tätä viikkoa vietettiin monissa maissa 21.-28. syyskuuta järjestämällä solidaarisuustapahtumia vangituille.

Yhtenä adventtisunnuntaina muistamme vangittuja ja heidän kärsimyksiään sekä osoitamme tukemme ja myötätuntomme heidän tilanteelleen.

Meidän tulee erityisesti muistaa alaikäisinä vangittuja lapsia. Ei voida mitenkään hyväksyä että 2000-luvulla sotilastuomioistuimet vangitsevat ja tuomitsevat jopa 12-vuotiaita lapsia. Juuri näin Israel tekee – keskimäärin joka yö Palestiinassa kaksi lasta pidätetään ja kaltoinkohdellaan. Tähän on saatava muutos.

Muutos tulee, jos me yhdistämme voimamme sortovaltaa vastaan emmäkä tyydy vähempään kuin täydellisen tasa-arvoiseen kohteluun lain edessä. Tarvitsemme teidän kaikkien tukea ja myötätuntoanne ja olemme siitä kiitollisia.

Käsittääksemme Israelin boikotoiminen ja pakotteiden määrääminen on tärkeimpiä tekijöitä, joilla voidaan myötävaikuttaa tämän konfliktin ratkaisemiseksi rauhanomaisesti. Näiden toimien onnistuminen riippuu teidän tuestanne.

Meidän joulusanomamme on että muistatte meitä kärsimysten keskellä ja tuette seuraaville toimenpiteillä:

1. Jakakaa ja tutkikaa näitä materiaaleja kirkoissa adventin aikana niin että veljet ja sisaret saavat tietoa siitä mitä Israelin miehittämässä Palestiinassa tapahtuu.
2. Levittäkää tätä sanomaa seurakuntiin, kirkkoihin ja hiippakuntiin omassa maassanne.
3. Lähettäkää palestiinalaisia tukevia kannanottoja Israelin suurlähetystöön.
4. Tulkaa vierailulle luoksemme, että näette omin silmin totuuden. Me otamme rukoillen ja rauha mielessään tulevat pyhiinvaeltajat vastaan avosylin. Haluamme rakentaa rauhaa ja sovintoa omassa maassamme ja vieraillamme on mahdollisuus tutustua sekä palestiinalaisiin että israelilaisiin.
5. Kirjoittakaa meille ja kertokaa miten olette kokeneet tämän joulusanomamme. (info@kairospalestine.ps)

Teidän apunne ja tukenne ansiosta jonakin päivänä oikeus toteutuu ja saamme elää rauhassa rauhan kaupungissa Betlehemissä ja Pyhässä Maassa.

Rifat Odeh Kassis

Kairos Palestine – totuuden hetki

Koordinaattori

Kairos Palestiina kiittää erityisesti seuraavia taboja avusta tämän tervehdysten laatimisessa:

Arkkipiispa Severios Malki Mourad, Syyrialais-ortodoksinen kirkko. Arkkipiispa Aris Shirvanian, Armenianlaisen patriarkaatin kansleri Jerusalemissa. Piispa William Shomali; Manar Makboul, Kulsoom Ijaz, Rasha Bani-Odeh, Grace Zonghbi, Kati Jaaskelainen, Pellervo Kokkonen ja Munther Isaac.

1. adventtisunnuntai

Tästä hän kulki – rauha teille

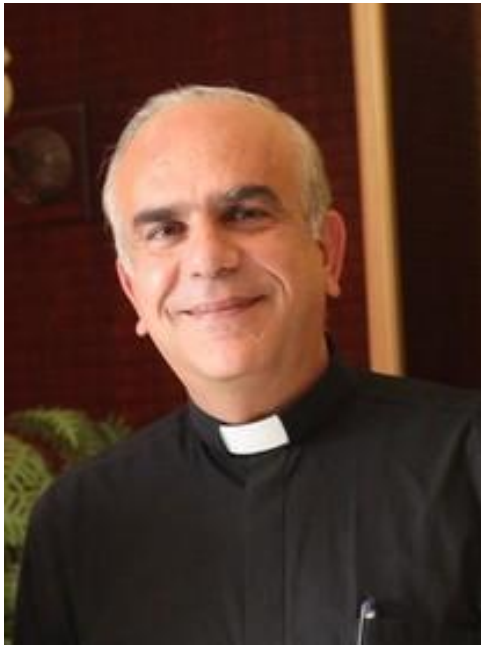
Kansalais- ja ihmisoikeuksien keskus (Center for Defense of Liberties and Civil Rights)

Tarinat saavat alkunsa Jeesuksen syntymäpaikalta. Kanaanilaisesta kaupungista, joka otti vastaan babylonialaisten, assyrialaisten, persialaisten, kreikkalaisten, roomalaisten ja Bysantin hyökkäykset ja on suojellut pyhäkköjään ja alttareitaan vuosisatojen ajan. Kaupungista, joka on vuodesta 1967 elänyt Israelin miehitysvallan alaisuudessa ja menettänyt 47 vuoden aikana laajoja maa-alueita miehittäjän siirtokunnille.

Tie Ramallahista Betlehemiin oli meille lyhyt kun lähdimme kuulemaan kertomuksia ihmiskohtaloista Jeesuksen syntymäkirkkoon. Siellä isä Jamal Khader, latinalaisen patriarkaatin seminaarin johtaja ja Kairos-asiakirjan kirjoittaja kertoi palestiinalaisten vankien kohtalosta Israelin vankiloissa.

Hän kertoi:

“Vääryydet johtuvat Israelin miehityksestä. Se on edustaa syntiä, pahuutta ja suurta epäoikeudenmukaisuutta. Maan takavarikointi, talojen tuhoaminen, karkotukset, henkilötodistusten peruuttamiset, vangitsemiset ja uhrin johtuvat kaikki miehityksestä. Kun miehitys lopetetaan kaikki tämä päättyy.”

Isä Jamal Khader – Latinalaisen patriarkaatin seminaarin johtaja, Beit Jala

“Kaikista palestiinalaisista vangit kärsivät eniten. He joutuvat uhraamaan suuren osan elämästään toisten edestä. Jeesus sanoo: ”*Hän on lähettänyt minut ilmoittamaan köyhille hyvän sanoman, julistamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen*” (Luuk 4:18)

Jeesuksen julistus alkaa lupauksella vapautuksesta vangituille ja ahdistetuille. Vangit ovat osa palestiinalaisten itsenäisyystaistelua tiellä vapauteen. Me kristittyinä palestiinalaisina tuemme vangittuja maanmiehiämme, jotka ovat maksaneet kovan hinnan vastustaakseen miehitysvaltaa.”

Kysyimme isä Khaderilta miten vankien perheet voivat iloita ja viettää juhla-aikoja. Hän vastasi: “Ihmillinen kohtaaminen ja lämpö on hyvin tärkeää. Koin sen voimakkaasti kun veljeni joitakin vuosia sitten oli vangittuna. Juhlailon himmentää kaipaus ja rakkaan poissaolo estää

juhlan viettämisen. Veljen tapaaminen vankilassa oli lohdullista ja ilo mutta myös hyvin turhauttavaa, kun tiesi erossaolon jatkuvan.”

“He ovat meidän sankareitamme ja ylpeytemme, kaipaamme heitä keskuuteemme ja vapauteen. Toivomme heidän kärsimyksensä loppuvan ja että he voisivat elää normaalia elämää. Meidän täytyy

työskennellä yhdessä, että saamme miehityksen loppumaan ja palautettua vangitut koteihinsa ja perheidensä luo.”

Taqou' sijaitsee Palestiinan keskusvuoriston keskellä Betlehemin kukkuloiden ja Hebronin vuorien välissä. Siellä tapaamme palestiinalaisen vangin perheen. Riyadh Dakhllallah Li'mour syntyi 18.06. 1971 ja hänet pidätettiin 7.5. 2002 ja tuomittiin 11 elinkautiseen. Hän on naimisissa ja isä. Häne on viettänyt 13 vuotta Ramlehin vankilan sairaalassa heikon terveydentilansa vuoksi.

Riyadin vanhemmat ovat molemmat vanhoja ja uupuneita. Kyynelet kumpuavat heidän silmiinsä kun kertovat hiljaa poikansa kohtalosta ja lähettävät hänelle terveisensä vankilaan. Olemme tervetulleita vieraita kun haluamme kuulla ja nähdä. He koettavat hillitä tunteensa meidän läsnä ollessamme.

“Riyad rakasti lapsena Palestiinaa ja halusi puolustaa sitä vastustamalla miehityshallintoa. 17-vuotiaana häntä ammuttiin ensimmäinen intifadan aikana. Hän loukkaantui vakavasti ja makasi koomassa Al-Maqasedin sairaalassa 40 päivää. Vuonna 2000 toisen intifadan aikana, häntä jälleen ammuttiin – tällä kertaa vyötäisin ja niskaan. Kaksi luotia jäi pysyvästi hänen kehoonsa. Hän liittyi vapaustaistelijoihin Betlehemissä ja püleskeli kaksi vuotta. 7.4. 2002 Riyadh oli vierailmassa veljensä luona, kun miehittäjän joukot piirittivät talon.

Isä kertoi: “He toivat minut talolle ja kertoivat että Riyadh on talossa ja että hän on tappaja ja murhamies. He halusivat hänet elävänä tai kuolleena. He eivät halunneet räjäyttää koko taloa, joten he lähettivät minut talon luotiliivi päällä puhumaan Riyadin kanssa. Hän oli sisällä huonossa kunnossa. Pyysin häntä antautumaan, mutta hän kysyi halusinko mina luovuttaa hänet heille, kun hän taistelee miehitystä vastaan. Sanoin hänelle, että he tappavat meidät kaikki ja tuhoavat talon. Silloin hän sanoi, että tapahtukoon niinkuin sanot, ja antautui israelilaisille.”

“Hänet siirrettiin Beersheban vankilasta Ramlahin vankisairaalaan kipujen ja sydänvian takia. Siellä hän kärsi huimauksesta, pyörtymisistä, nestehukasta ja väsymyksestä. “

Riyadin äiti kertoi että hän on ylpeä pojastaan ja että muistaa tämän joka hetki. ”Hän lähimpänä sydäntäni ja on kärsinyt paljon. Sydämeni on tyhjä, kun hän on poissa.”

“Olen Riyad Li'mourin vaimo. Menimme naimisiin 1991 kun olin 15-vuotias. Kahden vuoden päästä syntyi tyttäreemme Aya. Elimme yksinkertaista elämää ja saimme neljä lasta. Riyad kärsi sydänviastaan eivätkä sydämentahdistimet auttaneet häntä.”

“Kun hänet pidätettiin minulla oli tunne, että hän on kaupungissa ja että jokin on vialla. Minua pelotti. Israelilaisia sotilaita oli kaikkialla. Hänet pidättänyt upseeri toi hänet luokseni ja käski sanoa jäähyväiset Riyadille. Poika oli olkapäälläni, Riyad herätti hänet ja katsoi silmiini. He tunkivat hänet autoonsa ja tunsin että maailmani loppuu. Riyad sanoi: ”Älä huolehdi, Inshallah, pidä huoli lapsista. Yksi sotilas sanoi: “Et tule ikinä enää näkemään häntä elävänä.”

“Riyad on poissa. Olen odottanut häntä 13 vuotta olemaan minun ja lasten kanssa. Olen tehnyt kovasti töitä kasvattaakseni yksin lapset ja ollakseni heille sekä isä että äiti. Yksi lapsista opiskelee jo yliopistossa ja toinen on naimisissa, mutta Riyad ei ole kanssamme. Kuolen onnesta, jos Riyad joskus vapautetaan. Näiden 13 vuoden ajan minusta on tuntunut että minutkin on vangittu. ”

“Kun menemme tapaamaan Riyadia joudumme menemään Tarqumian tarkistuspisteelle klo 4 aamulla Meidät tutkitaan. Saavumme vankisairaalaan neljältä illalla. Vierailijahuone on täynnä ja sairaala on kuin ruumishuone, jossa joiltakin on amputoitu ruumiinjäseniä ja toiset ovat pyörätuolissa.”

“Pyydän että kaikki aviopuolisot maailmassa kuvittelevat mielessään millaista on elää yksin lasten kanssa. Meillä on jatkuvasti ikävä isää. Toivomme että maailma ymmärtää kärsimyksemme ja jonakin päivänä kaikki voivat elää normaalia elämää. Toivon että Riyad vapautetaan. To every husband and wife in the world, feel with me and my children. If you leave your kids for one w”

Lapset

Riyadin vanhin tytär Aya ei puhu paljon. Hän syntyi 1.1. 1993 ja oli yhdeksänvuotias, kun isä pidätettiin.

Aya Riyad Li'mour with her daughter Suad and her son Zaid

Hän on mennyt naimisiin ja saanut kaksi lasta. Kun isä pidätettiin, oli kolmannella luokalla. Pääsimme koulusta koska Israelin sotilaita oli liikkeellä. Olin hämmentynyt, halusin nähdä isän ja itkin. Olen elänyt elämäni ilman isää. Häpäpäivänäni itkin, kun isä ei ollut paikalla. Kaipaen yhä häntä.

Montaser: Vanhin poika syntyi 27.9. 1994. Hän oli isän joutuessa vangituksi kahdeksanvuotias eikä ole nähnyt isää sen jälkeen. Montaser on nyt sotilaskoulutuksessa Jerikossa.

Lina syntyi 3.8. 1996 ja oli viisivuotias isän pidätyksen aikaan. Hän käy nyt lukiota.

Malak: syntyi 17.9. 1998 ja oli nelivuotias isän pidätyksen aikaan ja käy nyt koulua..

Mohammed: on koululainen. Hän syntyi 8.10. 2000 ja oli kaksivuotias isän pidätyksen aikaan.

Mohammad Riyad Li'mour

Malak Riyad Li'mour

Montaser Riyad Li'mour

Ihminen haluaa jättää vankilan ja päästä vapauteen, aurinkoon ja raikkaaseen ilmaan. Ihmisen pitää saada nauttia vuodenaajoista, luonnosta, maasta ja toteuttaa sitä mitä ihminen on syntynyt tekemään, tutkimaan, oppimaan ja luomaan uutta tässä maailmassa. Tämän perheen jäsenille näitä mahdollisuuksia ei ole annettu.

Ihmisoikeuskeskus Hurriyat (The Center for Defense of Liberties and Civil Rights "Hurriyat") on palestiinalainen kansalaisjärjestö, joka puolustaa palestiinalaisten kansalaisoikeuksia ja poliittisia oikeuksia.. Hurriyat ponnistelee myös oikeusvaltioperiaatteen vahvistamiseksi Palestiinassa ja antaa juridista, taloudellista ja psykologista apua Israelin vangitsemille palestiinalaisille. www.hurriyat.net

Isä

Munther Isaac

Isä on raamatussa Jumalan siunauksen ja johdatuksen lähde koko perheelle raamatussa. Käsitys isän roolista heijastelee ikiaikaista Lähi-Idän kulttuuria, jossa isä on perheen pää ja vastaa sen elannosta. Raamatun Israelissa isän piti opettaa lapsilleen Jumalan käskyt. Sananlaskut – erityisesti siellä luku neljä – kertoo isän roolista raamatun aikoina:

Kuulkaa, lapset, isän neuvoja, olkaa tarkkana, jotta oppisitte. Minä jaan teille hyvää tietoa, älkää siis väheksykö ohjeitani. Itsekin olen ollut isäni opissa ja äitini hoivassa, hänen silmäteränsä. Isä opetti minua näin: "Pidä mielessäsi minun sanani, muista ohjeeni, niin menestyt. Hanki viisautta, hanki ymmärrystä, älä unohda sitä, mitä sinulle sanon, älä käännä sille selkääsi. Kuuntele, poikani, ota sanani varteen, niin elämäsi vuodet ovat monet. Minä opetan sinulle viisauden polun, opastan sinut oikealle tielle. (San 4:1-5, 10-11).

Tämä heijastaa isän kunnioitusta, joka oli noina aikoina vallalla. Raamattu painottaa viisautta, johon kuuluu isän kokemus Jumalan johdatuksessa ja Jumalan pelossa elämisestä – kokemus, jota isä pyrki siirtämään lapsilleen. Isän tehtävä ei ollut siirtää vain perheen nimeä ja perinnettä vaan viisautta, kokemusta ja uskoa Jumalaan.

Ei ole ihme että raamatussa Jumala kuvataan isäksi. Raamatun viesti on, että meidän suhteemme Jumalaan on samankaltainen kuin lapsen suhde isäänsä.:

Niin kuin isä armahtaa lapsiaan, niin armahtaa Herra niitä, jotka pelkäävät ja rakastavat häntä. (Ps. 103:13)

Kun sananlaskuissa isä antaa ohjeita ja kurittaa, tämä jae kuvaa isyyden rakastavaa ja huolehtivaa puolta. Maallinen isä heijastaa Taivaan Isän kuvaa omille lapsilleen kun huolehtii heidän tarpeistaan ja rakastaa heitä. Rakastavan isän kautta lapsi saa käsityksen myös Jumalan rakkaudesta.

Perhe, josta isä jostain syystä puuttuu, kärsii melkoisesti. Siltä puuttuu johtajuus, opastus, esimerkki ja siunaus ja monet isän velvollisuudet jäävät perheen äidin kannettavaksi. Lapset jäävät vaille isän huolenpitoa.

Palestiinassa monet lapset jäävät vaille isän huolenpitoa, koska isä on menestynyt väkivallan seurauksena tai vangittu. Tällä on mittaamattomat vaikutukset Palestiinan lapsiin. Palestiinalaisten yhteisöllinen luonne korvaa osittain näitä menetyksiä ja turvaa lasten elämää ottamalla raamatullisella tavalla huolekseen orvoista huolehtimisen. Mikään ei kuitenkaan voi korvata lapsille isää. Isäänsä vaille jääneet ja väkivallan traumatisoimat lapset helposti kärsivät yksinäisyydestä, katkeruudesta ja vihasta, jotka alkava hallita heidän elämäänsä.

Näissä olosuhteissa, meidän on tartuttava Raamatun lupaukseen että Jumala on taivaallinen isä myös orvoiksi jääneille:

Hän on orpojen isä ja leskien puoltaja, Jumala pyhässä asunnossaan. (Ps 68:5)

Munther Isaac (FT, Oxfordin lähetystyön keskus; Oxford Centre for Mission Studies) on Betlehemin Raamattuopiston opettaja ja Kristus tarkastuspisteellä (Christ at the Checkpoint) –konferenssin järjestäjä

sekä Jordanian ja Pyhän Maan evankelisluterilaisen kirkon kirkkoherra. Hänen väitöskirjansa käsitteli luvatus maan teologiaa.

“Vangit? Tuhannet Israelin vankiloissa kärsivät vangit ovat meidän todellisuuttamme. Isreal tekee mitä tahansa vapauttaakseen yhdaen vangitun israelilaisen vihollisiltaan. Milloin palestiinalaiset saavat vapautensa?”

Kairos-Palestiina –julistus. Kappale 1.1.7

Toinen adventtisunnuntai

Sukupolvien päässä?

Palestiinalaisten jatkuva pakkosiirtolaisuus

BADIL

Vuodesta 1948 alkaen Israel on kehittänyt hallinnon, jossa yhdistyy miehitys, apartheid ja kolonisaatio. Se on perussyy palestiinalaisten yhä jatkuviin pakkosiirtoihin. Satojatuhausia palestiinalaisia on siirretty Vihreän linjan (1949 aseleporaja Israelin ja miehitetyn palestiinalaisalueen välillä) molemmin puolin Israelin politiikan ja käytäntöjen tuloksena. Siviiliväestön pakkosiirrot ovat laittomia. Ne on määritelty kansainväliseksi rikokseksi liittoutuneiden maiden Saksan sotarikoksia koskeneesta vuoden 1942 päätöksestä lähtien. Vahvin ja tuorein kodifointi pakkosiirroista löytyy Kansainvälisen rikostuomioistuimen Rooman perussäännöstä. Siinä miehitetyn alueen väestön karkottaminen tai siirtäminen sekä miehittävän vallan omien väestönsien siirtäminen alueelle määritellään selkeästi sotarikokseksi.

Alla on kaksi tarinaa ensimmäisen ja kolmannen sukupolven palestiinalaispakolaiselta, jotka kertovat elämästään, unelmistaan ja toiveistaan. Molemmat asuvat Dheishehin pakolaisleirillä, joka sijaitsee Betlehemin hallintoalueella, Betlehemin kaupungin lounaispuolella miehitetyllä Länsirannalla. Se on yksi 59 palestiinalaisten pakolaisleiristä, jotka sijaitsevat ympäri Länsirantaa, Gazan kaistalella, Jordaniassa, Libanonissa ja Syyriassa. Leiri perustettiin vuonna 1948 yli 750 000 palestiinalaisen paettua ja tultua karkotetuiksi kodeistaan. Dheishehaan paenneet tulivat 46 kaupungista ja kylästä, esimerkiksi Jerusalemissa, Ramlesta, Asqalanista ja Hebronista. Leirin nykyiset 13 017 asukasta elävät alle yhden neliökilometrin kokoisella alueella, jonka on vuokrannut YK:n palestiinalaispakolaisjärjestö UNRWA.

Rif'a Hammad (78). Syntynyt Bayt 'Itabin kylässä 1933, asuu Dheishehin pakolaisleirillä

”Ennen Nakbaa (’katastrofi’, palestiinalaisten pakolaisuuden alku) elämä oli yksinkertaista. Olimme maanviljelijöitä ja elämämme keskittyi maahan. Muokkasimme maata ja kasvatimme siinä vesimelonia, melonia, linssejä, maissia, vehnää jne. Meillä oli myös muutama kana, lehmä ja vuohi. Koko perhe työskenteli viljelmällä. Saimme kaiken tarvitsemamme maasta ja karjasta. Nykyään kaiken joutuu ostamaan kaupasta. Siihen aikaan kauppoja ei ollut emmekä tarvinneet niitä. Teimme kaiken itse: lypsimme, valmistimme jogurttia ja jopa leivoimme omat leipämme *taboun*-uunissa. Olimme täysin omavaraisia. Yhtenä yönä kaikki muuttui.

Kuulimme uutisia Haganahin (juutalaisten puolisoitaallinen järjestö) sionistitaisteijoiden tekemistä joukkomurhista pohjoisen kylissä, kuten Deir Yassinissa ja Al-Qastalissa. Meille kerrottiin, että he tappoivat ja murhasivat palestiinalaisia maan pohjoisosassa ja liikkuvat etelään päin. Isäni oli todella huolissaan perheestään, erityisesti tytöistä. Ihmiset puhuivat, että sotajoukot pahoinpitelivät ja raiskasivat tyttöjä. Kun joukot saapuivat Deir Al-Hawaan, joka sijaitsee ennen Bayt 'Itabia, isäni päätti, että meidän pitää paeta. Yhden yön aikana kylämme ja 27 muuta kylää tyhjennettiin joukkomurhan ja raiskausten pelossa. Yhdessä yössä menetimme kaiken ja meistä tuli pakolaisia. Surullisinta on, että meistä tuli pakolaisia omassa kotimaassamme.

Muutimme paikasta toiseen ja asetuimme lopulta Jerikoon. Kukaan meistä ei koskaan ajatellut, että 66 vuoden jälkeen olisimme edelleen pakolaisia. Ajattelimme, että kaikki palautuu Nakbaa edeltäneeseen tilanteeseen ja pakolaisuus oli vain väliaikaista. Alkuvaiheessa minulle ei tullut mieleenkään, ettemme palaisi. Huijasimme itseämme. Ihmiset sanoivat: 'kuukauden päästä olemme taas kotona' ja kuukauden kuluttua taas, että meidän pitää odottaa vielä kuukausi. Mitä pidemmälle aikaa kului, sitä enemmän toivomme paluusta hiipui. Se oli jatkuva sisäinen kamppailu: Yhtenä hetkenä tunnet ja uskot, että paluu on vain ajan kysymys ja että varmasti palaamme koteihimme, koska oikeus toteutuu. Toisena hetkenä olet turhautunut ja pessimistinen.

Olen liian vanha. Tiedän, etten pääse palaamaan, mutta tämä tilanne ei voi jatkua loputtomiin. Tiedän kuolevani pian, mutta toivo paluusta ei kuole minun mukani. Panen toivoni uusiin sukupolviin. 66 vuotta Nakban jälkeen koemme edelleen, että kotimme odottaa meitä ja me palaamme – jos en minä, lapsenlapseni. *Inshallah*.

Jos voisin palata, lähtisin välittömästi. Jättäisin taakseni kaiken mitä omistan hetkeäkään miettimättä. Voisin asua jopa puun alla, ainakin se on omani. En ole ainoa. Kaikki sukulaiseni ja ystäväni, jopa Jordaniaan paenneet, palaisivat juoksujalkaa, jos heillä olisi siihen mahdollisuus. Voisimme jopa asua Israelin juutalaisten kanssa, kun vain saisimme palata koteihimme.

66 vuoden jälkeenkin leiri on väliaikaisratkaisu. Se on suoja, jonka turvaan pääsimme pakkosiirron seurauksena. En kuitenkaan pidä sitä pysyvänä asuinpaikkana. Se on väliaikainen. Pääsemme palaamaan vasta, kun vallan tasapaino muuttuu. Sionistit onnistuivat siirtämään meidät, koska olimme yksinkertaisia maalaisia. Jonain päivänä muutos tapahtuu. Leiri vain muistuttaa siitä vääryydestä, joka meille tapahtui. Luojan kiitos uudet sukupolvet ovat tiedostavia. Me emme antaneet heille ainoastaan kotiemme avaimia vaan myös ja ennenkaikkea rakkauden ja yhteenkuuluvuuden tunteen kotejamme kohtaan. Panen toivoni heihin. Heillä on vielä sitä intoa ja toivoa, jonka me menetimme vuosien kuluessa.”

May Hammash (21) ja hänen isoäitinsä Rif'a Hammad (78)

May Hammash (21), asuu Dheishehen pakolaisleirillä, suku lähtöisin Bayt ‘Itabin pakkosiirretystä kylästä:

”Täällä kasvaessa arki ja sen tapahtumat muistuttavat pakolaisuudesta. Pakolaisuudesta ei ole ulospääsyä: asut leirissä, käyt UNRWAn koulua ja terveysasemalla, ja suurin osa ystävistäsi on pakolaisia, joista ajan kuluessa saattaa tulla vankeja ja marttyyrejä.

Minulle leiriä symboloi telta: Se kuvaa meidän kokemaa pakolaisuutta ja etnistä puhdistusta. Samaan aikaan se edustaa alistumista asemaamme ja tilanteeseemme, arabihallitusten kyvyttömyyttä saavuttaa ratkaisu, miehityksen raakuutta, viranomaistemme välinpitämätöntä asennetta ja kansainvälisen yhteisön tekopyhyttä.

Edesmennyt isoisäni, johon oli kovin kiintynyt, kertoi meille monia tarinoita elämästä Bayt ‘Itabissa. Hänellä oli tapana viedä meidät Betlehemin lähellä olevan kukkulan laelle, osoittaa horisonttiin ja sanoa: ’Näettekö nuo taaimmaisat talot ja vuohet? Näettekö? Se on Bayt ‘Itab... kylämme... kylänne.’

Näen kotimaani isovanhemmissani, koska he asuivat siellä. Isoäitini tapa nähdä kotimaa ja puhua siitä eroaa omasta tavastani. Hän ymmärtää Palestiinalaisten kansan eri tavoin kuin minä. Hän pitää Palestiinaa kansakuntana ja kuvaa palestiinalaisia parhaana kansana, yhtenäisenä ja arvojen täyttämänä.

Isovanhemmillamme on unelma ja toive paluusta kyliinsä. Minulla ja sukupolvellani on myös unelmia ja toiveita, mutta ne ovat jollain tavalla muuttuneita tai kehittyneitä. Toivon, että jonain päivänä olen vapaa päättämään, missä asun.”

Badil - palestiinalaisten asumis- ja pakolaisoikeuksien voimavara-keskus on riippumaton, paikallinen ja voittoa

tavoittelematon ihmisoikeusjärjestö, jonka tehtävänä on puolustaa ja edistää palestiinalaispakolaisten ja maan sisäisten pakolaisten oikeuksia. Visiotamme, missiotamme, ohjelmiamme ja suhteitamme määrittävät palestiinalaisidentiteetti ja kansainvälisen oikeuden periaatteet, erityisesti kansainväliset ihmisoikeudet. Edistämme palestiinalaisten yksilö- ja kollektiivisia oikeuksia tältä perustalta.

Lisätietoja verkkosivuilta: www.badil.org

Pakolaisuus on osa meidän todellisuuttamme. Useimmat pakolaiset elävät vaikeissa olosuhteissa pakolaisleireillä. He ovat sukupolvesta toiseen odottaneet oikeutta palata kotiin. Mikä on oleva heidän kohtalonsa?

Kairos Palestiina -julistus – Totuuden hetki, 1.1.6

Pakolaiset Betlehemissä Vaikutus vahinkoa kärsineisiin ja heidän jälkeläisiinsä

Grace Zoughbi

Baabelin virtain vierillä - siellä me istuimme ja itkimme,
kun Siionia muistelimme.
Pajuihin, joita siellä oli,
me ripustimme kanteleemme.

Kuinka me voisimme veisata Herran virsiä
vieraalla maalla?

Jos minä unhotan sinut, Jerusalem,
niin unhotat sinä minun oikea käteni.
Tarttukoon kieleni suuni lakeen,
ellen minä sinua muista,
ellen pidä Jerusalemiä ylimpänä ilonani.
Psalmi 137: 1–2, 4–6

Kuivittelen. Kuivittelen hänet seisomassa siinä – naama kalpeana, hymy kadonneena, sydän raskaana – hänen onnettomuutensa selvästi nähtävissä. Hän oli kaukana kotoa; mailien päässä sieltä missä hänen sydämensä oli. Hänen mielensä ei ollut enää vapaa laulamaan, tanssimaan tai lentämään. Vaikka hänen kanteleensa oli ripustettu läheisen puun oksaan, hän ei pystynyt laulamaan, ei edes hyräilemään säveltä. Hän kykeni vain istumaan Baabelin virran rannalla ja itkemään; hänen lämpimät kyynelensä yhtyivät suureen virtaavaan jokeen.

Kuinka kaiken voi menettää niin nopeasti, hän ihmetteli. Ei maata, ei kotia, ei pyhää kaupunkia, ei temppeliä, ei identiteettiä. Baabelissa mikään ei ollut niin kuin Jerusalemissa. Vaikka hän ei ollut yksin – perhe, ystävät ja sukulaiset olivat joutuneet pakkosiirtolaisuuteen hänen kanssaan – hän oli muukalainen, pakolainen, karkotettu. Se oli sydäntäsärkevä todellisuus.

Päivät, kuukaudet ja vuodet vierivät ja muistot Jerusalemissa säilyivät hänen mielessään. Hän odotti, hänen unelmansa paluusta voimistui päivä päivältä. Mutta hän ei koskaan palannut.

Kuten Psalmi 137 osuvasti kuvaa, kotimaa on juurtunut syvälle sydämeen ja mieleen, istutettu olemukseemme. Psalmiin kirjoittajan kanssa kysymme: ”Kuinka me voisimme veisata Herran virsiä vieraalla maalla?” (Psalmi 137: 4) Todellakin, kuinka voimme? Voiko sydämemme riemuita kuivassa ja karussa maassa?

Kun tänään kävelen pitkin Betlehemin kapeita katuja, en voi olla ajattelematta ympärillä olevia pakolaisleirejä. Betlehemin alueen pakolaisleirien asukkaat elävät päivittäin sen tuskan ja turhautumisen kanssa, että he ovat puolen tunnin ajomatkan päässä entisistä kodeistaan mutta heillä ei ole lupaa palata. Yli kuusi vuosikymmentä on kulunut ja todellisuus ei ole muuttunut. Tertoista on siirretty pientaloihin, joita on tullut lisää väestömäärän kasvaessa. Yhä pakolaiset sinnittelevät Betlehemin pienessä kaupungissa. Useamman sukupolven jälkeenkin he kaipaavat horisontissa siintäviin kyliinsä. He ihmettelevät, mitä heistä on tullut, sillä ei ole kodin voittanutta paikkaa.

Betlehemin ja Länsirannan pakolaisten lisäksi kaikki palestiinalaispakolaiset Gazassa, Libanonissa, Jordaniassa ja Syyriassa unelmoivat joku päivä palaavansa maalleen, joka ”tulvii maitoa ja hunajaa”. Palaavatko he vai eivätkö palaa? Kysymys, johon kenelläkään ei ole vastausta. Kun he unelmoivat, meidän rukouksemme ja toivomme on, että Jumala tekee heille suuria. Että ahdinkonsa keskellä heille annetaan ”kyynelten sijaan ilon öljyä, hiuksille tuhkan sijaan juhlapäähine, murheisen hengen sijaan ylistyksen viitta”. (Jesaja 61:3)

Kuka sanoi, että katkeruuden, kärsimyksen, kaipauksen ja tuskan päivien täytyy jatkua? Kuka sanoi, ettei parempaa huomista voi toivoa tai siitä unelmoida? Kuka sanoi, ettei maanpakolaisuus koskaan pääty? Kuka sanoi, että vahinkoa kärsineitä ja heidän jälkeläisiään loukataan aina? Kuka sanoi, että Baabelin virain vierillä oleva tyttö itkee aina? Sillä: ”Ehtoolla on itku vieraana, mutta aamulla ilo”. Jos ei näillä pakolaisilla, varmasti heidän lapsillaan ja lapsenlapsillaan. Loppujen lopuksi vasta psalmin kirjoittajan lapset ja lapsenlapset saivat ilmoittaa:

Kun Herra käänsi Siionin kohtalon, se oli meille kuin unta. Silloin suomme bersyi naurua ja riemu kajasti huuliltamme. Silloin sanoivat vieraat kansat: "Suuret ovat Israelin Herran teot!" Totta! Suuret ovat meidän Herramme teot, niistä me saamme iloita. (Psalmi 126: 1-3)

Herra on todellakin tehnyt suuria tekoja. Herra jatkaa suuria tekojaan kansansa keskuudessa! Me olemme Hänen kansansa, Hänen silmäteränsä, Hänen laumansa.

Me kaikki olemme kotimaata tarvitsevia pakolaisia. Ihmiset haluavat viimeiseen asti välttää hajaantumisen ja kodittomuuden. Niin tärkeä kuin fyysisen koti ja suoja onkin, kuinka paljon tärkeämpi on hengellinen turva! Betlehemin pakolaiset on siirretty pois kodeistaan ja ovat löytäneet itselleen majapaikan. On rukoiltava, että nämä pakolaiset löytävät suojapaikan Jumalasta niin hädän hetkellä kuin tavallisina aikoina. Jumala on turvallisin suoja kaikille lapsilleen. Psalmin kirjoittajan tavoin voimme sanoa:

Jumala on turvamme ja linnamme, auttajamme hädän hetkellä. Sen tähden emme pelkää, vaikka maa järkkyy, vaikka vuoret vaipuvat merten syvyyksiin. Meret pauhaavat ja kuohuvat, vuoret vapisevat Jumalan suuruuden edessä.

Psalmi 46:2-4

Elämän monien epävarmuuksien keskellä kaikkivaltias Jumala pysyy ainoana kalliona, tukeutukaamme Häneen! Samalla muistakaamme, että ”me pyrimme parempaan, se on taivaalliseen... sillä hän on valmistanut meille kaupungin.” (Hepr. 11:16)

Grace Al-Zoughbi on palestiinalaiskristitty Betlehemistä ja toimii opettajana Betlehemin Raamattukoulussa. Hänellä on maisterintutkinto pääaineenaan Theology of Transformation. Parhailaan hän valmistelelee väitöskirjaansa. Grace on työskennellyt Raamattukoulussa vuodesta 2011 ja toimii nykyään eksegetiikan osaston johtajana.

Kolmas adventtisunnuntai

Perheenyhdistämisesäännösten vaikutus puolisoiden elämään

Pyhän Yvesin seura

Lakia perheiden yhdistämisestä sovelletaan Jerusalemissa asuviin palestiinalaisiin sillä seurauksella, että monien yhteiselämä muuttuu tuskien ja pettymysten taipaleeksi. Pariskunnat, jotka putoavat tämän byrokraattisen järjestelmän pyörytykseen menettävät mahdollisuuden perhe-elämään, taloudelliseen turvaan ja henkiseen hyvinvointiin. Israel myöntää oleskeluluvan Jerusalemissa Länsirannan asukkaille perheen yhdistämisen perusteella vain äärimmäisen harvoissa poikkeustapauksissa. Tämä johtuu 1967 sodan jälkeisestä Jerusalemin palestiinalaisten asukkaiden ongelmallisesta juridisesta asemasta, joka perustuu pysyvään oleskelulupaan. Tämä asema syntyi, kun vuoden Israelin vuoden 1952 maahanmuuttolakia tulkittiin niin, että maahanmuuttovirasto saattoi antaa Israelissa asuville eri tyyppisiä oleskelulupia siinä tapauksessa, että henkilöt eivät täyttäneet juutalaisten paluumuuttoa ja kansallisuutta säätelevien lakien ehtoja.

Pysyvä oleskelulupa on hatara olemassaolon peruste. Sen perusteella ei saa kansalaisuutta eikä täysi kansalais- ja poliittisia oikeuksia. Esimerkiksi Jerusalemin palestiinalaiset asukkaat voivat äänestää kunnallisvaaleissa, mutta eivät valtakunnallisissa vaaleissa. He maksavat veroja ja ovat oikeutettuja sosiaaliturvaan ja saavat passin. Sisäministeriö voi kuitenkin peruuttaa oleskeluluvan halutessaan. Kaupungin alkuperäisistä asukkaista, jotka eivät ole tulleet mistään vaan asuneet siellä aina, on tehty muukalaisia, joiden oikeuksien toteutuminen ja säilyminen ovat Israelin hallinnon harkintavallassa.

Jerusalemin palestiinalaisille, perheiden yhdistäminen on mahdotonta, jos muut perheenjäsenet ovat Länsirannalla. Israel ei tunnusta eikä turvaa heidän oikeuksiaan. Ainoa keino aviopuolisoiden yhdistämiseksi Jerusalemissa on vedota Israelin vuoden 2003 maahanmuuttolain poikkeussäädökseen, jolla on mahdollista saada tilapäinen oleskelulupa (B1) vuodeksi kerrallaan. Käytännössä tämä laki estää kaikki perheiden yhdistämiset Jerusalemissa ja Länsirannassa elävien puolisoiden kohdalla kolme poikkeusta lukuun ottamatta:

Ne, jotka ovat saaneet oleskeluluvan voivat säilyttää sen mikäli pystyvät todistamaan, että perheen elämän keskus on Jerusalem (perhe asuu, työskentelee, lapset käyvät koulua, maksetaan veroja Jerusalemissa) eikä henkilöillä ole rikosrekisterimerkintöjä.

Toiseksi, mikäli edellä luetellut ehdot täyttyvät, on mahdollista joissain tapauksissa saada oleskelulupa, kun vaimo on vanhempi kuin 25 vuotta tai mies vanhempi kuin 35 vuotta.

Kolmanneksi, humanitaarisista syistä Sisäministeriöltä voi hakea perheen yhdistämistä Kysymykseen tulevat syyt ovat tulkinnan ja harkinnanvaraisia eikä tapausten määrästä ole tietoa. Käytännössä humanitaarinen peruste on hyvin vaikea osoittaa. On käynyt selväksi että esimerkiksi puolison taloudelliset vaikeudet eivät ole olleet riittävä syy. Monia pitkäaikaiseen sairauteen liittyviä tapauksia parhaillaan käsitellään. Hakemusten käsittely on hidasta myös hengenvaarallisten sairauksien ollessa kyseessä – käsittely voi kestää vuosia.

Mikäli poikkeuslupa myönnetään, sama käsittely toistuu joka vuosi, jotta voidaan todeta että oleskeluluvan edellytyksen edelleen ovat voimassa. Siksi puolisoiden on jatkuvasti toimitettava dokumentaatiota viranomaisille koskien oikeutta oleskella Jerusalemissa.

Oleskelulupakäytäntö on Jerusalemin alkuperäisiä asukkaita raskaasti sortava hallinnollinen käytäntö, kun lupia myönnetään vain poikkeuksellisin perustein eikä normaalisti tiettyjen kriteerien täytyessä.

Esimerkkitapauksessa jerusalemilainen F.B. nai vuonna 2002 naisen, joka on Gazasta ja jolla on Jordanian kansalaisuus. Hän haki puolisolleen vuonna 2002 perheen yhdistämistä, koska hän asuu Jerusalemissa ja vaimo ja viisi lasta elävät Jordaniassa vaimon vanhempien luona. Ero on valtava kuorma pariskunnalle ja heidän lapsilleen koska oleskellakseen perheensä kanssa F.B.:n on joka kerta matkustettava pitkä matka. Lapset ovat käytännössä joutuneet elämään erossa isästään. Hakemusprosessi on jatkunut 12 vuotta siten että Israelin sisäministeriö vaatii yksi kerrallaan yhä uusia dokumentteja hakemuksen täydennykseksi. Kielteisestä päätöstä ei ole tehty, mutta F.B: on joutunut byrokratian loukkuun, josta ei ole ulospääsyä. Käytännössä hallinnollista prosessia käytetään estämään perheen yhdistäminen. Israel ei tässä tapauksessa turvaa F.B.:n perustavaa ihmisoikeutta, joka on vapaus perustaa ja muodostaa perhe ja elää sen yhteydessä.

Toisessa tapauksessa jerusalemilainen R.Y. nai vuonna 1982 betlehemiläisen ja muutti asumaan tämän luo Betlehemiin. Perhe koostui jerusalemilaisesta vaimosta, miehestä, neljästä tyttärestä ja kahdesta pojasta, joista yksi oli alaikäinen. Perheen isä sairastui henkisesti ja teki itsemurhan. Ennen miehensä itsemurhaa vuonna 2010 R.Y. muutti takaisin Itä-Jerusalemiin vanhempiensa luokse lasten kanssa.

Perhe joutui ongelmalliseen tilanteeseen, jossa lapsilla oli Palestiinana henkilötodistukset ja he tulivat täysi-ikäisiksi. Perhe lähetti perheenyhdistämishakemuksen saadakseen nyt yhtä lukuun ottamatta täysi-ikäisille lapsille oleskeluluvan Jerusalemiin. Täysi-ikäisiksi tulleet lapset eivät voi enää hakea oleskelulupaa. Nuorin poika, joka on 13 voi vielä hakea oleskelulupaa. Nuorinta lukuun ottamatta lapset asuvat äidin luona Jerusalemissa laittomasti. Perheenyhdistäminen ei toteudu, vaikka perhettä ovat kohdanneet poikkeukselliset vastainkäymiset ja onnettomuudet.

Tilanne aiheuttaa R.Y.:lle valtavaa ahdistusta. Mikäli lapset jäävät kiinni, Israelin viranomaiset karkottavat heidän Länsirannalle. St. Yves-järjestön avustuksella hakemukset ja vetoamukset perheen yhdistämiseksi ovat vireillä, mutta Israelin viranomaisilta ei ole saatu vastauksia tai päätöksiä.

Vuonna 2011 jerusalemilainen A.A. meni naimisiin Beit Sahurista Länsirannalta kotoisin olevan naisen kanssa. Pariskunta haki perheenyhdistämistä samana vuonna ja sai myönteisen päätöksen. Perheen lapset asuvat vanhempien kanssa vuosittain uusittujen tilapäisten oleskelulupien perusteella. Nyt A.A.:n näkö on heikentynyt. Hän on perheessä ainoa, joka pystyy hoitamaan hakemuksiin liittyvän paperityön ja hoitamaan kuljetukset perheessä. Koska vaimolla on tilapäinen oleskelulupa, hän ei voi tehdä mitään perheen tilanteen korjaamiseksi. Hän ei voi ajaa autolla Jerusalemissa eikä hänellä ole valtuuksia käsitellä asiakirjoja A.A:n puolesta. Lapset

tarvitsisivat kyytejä kouluun ja perheen perustarpeiden tyydyttämiseksi. Israelin asettamien rajoitusten vuoksi koko perheen elämä on halvaantunut.

Nämä esimerkit valottavat sitä toivotonta taistelua, jonka keskellä Jerusalemin palestinalaiset elävät. Lähes, joka perhe joutuu kokemaan tämän valtavan henkisen paineen ja rajoituksista seuraavat taloudelliset vaikeudet. Kun tätä verrataan juutalaisille vuonna 1950 säädettyyn ”paluumuuttoa” helpottavaan lakiin, jonka perusteella juutalainen voi yksinkertaisesti muuttaa mistä tahansa maailmalta Jerusalemiin on ilmeistä että epätasa-arvoisuus on huutava.

On selvää, että hallinnollisten menettelyjen tarkoituksena on turvata ja vahvistaa juutalaisten väestöllistä enemmistöasemaa Israelissa ja Jerusalemissa. Myös vuoden 2003 maahanmuuttolaki on laadittu siten, että sillä on käytännössä pystytty estämään muutto Jerusalemiin Länsirannalta niissäkin tapauksissa, jolloin kyseessä on perusoikeuksiin kuuluva perheen yhdistäminen. Uuden lain alaisuudessa elävät ihmiset joutuvat joka vuosi todistamaan oikeutensa olemassaoloon Israelin viranomaisille.

Pyhän Yvesin Seura (The Society of St. Yves) on katolinen ihmisoikeusjärjestö, joka toimii osana Jerusalemin latinalaista patriarkaattia. Se tarjoaa juridista neuvontaa ja puolustaa ihmisoikeuksia. Seura tuo esiin Israelin miehityksestä johtuvia ihmisoikeusloukkauksia liittyen oleskelulupakäytäntöihin, kiinteistöasioihin ja liikkumisen vapauteen. www.styves.org

“Perheenjäsenten erottaminen on todellisuutta. Tuhannet palestiinalaiset eivät voi elää normaalia perhe-elämää erityisesti silloin, kun toisella puolisolla ei ole Israelin henkilöllisyystodistusta.

Kairos Palestiina Julistus Kappale 1.1.4

Mikä laki määrää perheiden yhdistämisestä?

Piispa William Shomali

Puolisot voivat joutua elämään erossa toisistaan työn tai siirtotyöläisyyden takia. Laittoman siirtolaisuuden tapauksessa mies saattaa hylätä vaimonsa ja lapsensa joksikin aikaa parempien aikojen toivossa. Ehkä ajatuksena on että mies palaa perheen luo tai kutsuu perheen luokseen uuteen kotimaahan. Tätä säätelee isäntämaan lainsäädäntö. Joissakin maissa maahanmuuttoa suositaan, toisissa sitä koetetaan suitsia tiukoilla säädöksillä, että maan talous ja väestötilanne eivät häiriintyisi.

Toinen tapaus on eri maan kansalaisten avioituminen. Pitäisikö pariskunnalla olla oikeus asua yhdessä ja minkä säädösten mukaan on toimittavat. Useimmissa maissa pariskunnan yhteiselämä ja oleskeluluvan tai kansalaisuuden saaminen on mahdollista tietyin ehdoin.

Maiden maahanmuuttolainsäädäntö tunnustaa ihmisen luonnollisen oikeuden avioitua, perustaa perhe, hankkia lapsia ja kasvattaa lapset perheessä. Yhteiskunnan tulee suojella perhettä. Ei ole normaalia että aviopuolisot erotetaan ja lapsilta riistetään oikeus turvalliseen perhe-elämään.

Tämä luonnollinen oikeus on ihmisille intuitiivisesti selvä ja nousee luonnonoikeudesta. Sen tunnustavat maailmanlaajuisesti kaikki valtiot, yhteiskunnat ja uskonnot.

Mikä laki säätää perheiden yhdistämisestä? Mielestäni se on Jumalan oma laki. Kun fariseukset kysyivät Jeesuksen mielipidettä avioerosta, hän vastasi heille: ”Ettekö ole lukeneet, että Luoja alun perin teki ihmisen mieheksi ja naiseksi? Sen tähden mies jättää isänsä ja äitinsä ja liittyy vaimoonsa, niin että nämä kaksi tulevat yhdeksi lihaksi. He eivät siis enää ole kaksi, he ovat yksi. Ja minkä Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako.” (Mt. 19:4-6). Näin ollen perheen yhdistäminen on meille Jumalan laki.

Ne, jotka laativat perheen yhteiselämän estäviä säädöksiä toimivat Jumalan tahtoa vastaan. Kaikkien velvollisuus on toimia näitä epäoikeudenmukaisia säädöksiä vastaan. Kirkkojen, YK-järjestöjen, kansalaisten ja hallitusten kutsumus on suojella perheitä ja vastustaa niitä, jotka pyrkivät erottamaan perheenjäsenet toisistaan.

Piispa William Shomali on Lyddan piispa, joka toimii apulaispiispana latinalaisessa patriarkaattissa Jerusalemissa. Hän on syntynyt 1959 Beit Sahurissa ja vihitty papiksi 1972. Hänet vihittiin piispaksi vuonna 2010 Betlehemissä.

Neljäs adventtisunnuntai

2014 – YK:n julistama Palestiinan kansan solidaarisuuden vuosi

“... on aika muuttaa käsityksiä ja näkemyksiä että israelilaiset ja palestiinalaiset voivat elää rauhassa ja keskinäisen kunnioituksen ja sovun vallitessa tässä maassa. Rauhan edellytyksenä on perustavanlaatuisen epäoikeudenmukaisuuden poistaminen. Meidät on kasvatettu negatiiviseen ajatteluun menneinä vuosina. Uuden koulutuksen ja asenteiden muutoksen on valmistettava meidät rauhanomaiseen rinnakkaiseloon. On luovuttava pelkoon ja turvattomuudentunteisiin perustuvista toimintamalleista. Sodan ja rauhan valtiat: olette väärällä tiellä! Satoja miehiä, naisia ja lapsia tappamalla ette voi hallita. Mikään aseistautuminen ja mikään määrä tappamista ei voi ottaa pois pelkoanne ja antaa teille sitä turvallisuutta, jota kaipaatte.

Meidän on kaikkien lähdeävä rauhan tielle. Kuusikymmenvuotinen väkivalta ja tappaminen ei ole luonut tilannetta, jossa Israelin tulevaisuus voitaisiin turvata lisäämällä väkivaltaa. Tämä tulee myös Israelin ystävien ymmärtää ja tehdä selväksi israelilaisille itselleen, mikäli ihmisyyden on heille minkään arvoista...

Vaadimme ihmisarvon ja elämän kunnioittamista ehdoita ja viivyttämättä. Kehotamme kansainvälistä yhteisöä, kirkkoja ja kansalaisyhteiskuntia painostamaan Israelia noudattamaan kansainvälistä lainsäädäntöä, purkamaan Gazan saarron ja lopettamaan Palestiinan miehityksen YK:n päätöslauselmien edellyttämällä tavalla sekä näin poistamaan kaikki esteet kauan odotetun rauhan tieltä. Ratkaisu vaatii sitoutumista ja viisautta, joka menee pidemmälle kuin yksinkertaiset tasapuolisuuden vaatimukset – varsinkin kun toinen osapuoli on miehittäjä ja toinen koostuu miehityksistä. Tarvitaan määrätietoista toimenpiteitä sellaisen rauhantilan saavuttamiseksi, jossa sekä israelilaiset että palestiinalaiset saavuttavat turvallisuuden, vapauden ja tasavertaiset demokraattiset oikeudet valtiossa. Gazan tapahtumien kaltaisten hyökkäysten, joukkomurhien ja silmittömän tappamisen on loputtava.

Kirkkojen tulisi ottaa vastuuta Pyhän Maan tilanteesta, koska niiden uskon juuret ovat siellä – kirkkojen tulee hoitaa juuriaan yhdessä niiden kanssa, jotka asuvat paikan päällä. Valitettavan monet kirkot ovat välinpitämättömiä tai jopa pelokkaita ryhtyäkseen toimimaan, koska se edellyttäisi Israelin panemista tilille toimistaan ja valmiutta poliittiseen vaikuttamiseen. Kuitenkin juuri tällaista painostusta tarvitaan enemmän kuin koskaan.

Kysymys on ihmishenkien suojelemisesta ja rikollisten saattamisesta vastuuseen teoistaan. Nyt tarvitaan pakotteita, jotka vaikuttavat Israelin talouteen ja puolustuskykyyn.”

Kairos-Palestiinan ja kristittyjen järjestöjen yhteistyöelimen lausunto (National Coalition of Christian Organizations in Palestine (NCCOP)). ”Diplomaattinen painostus rauhaan: pakotteiden puolesta.”

“Pyydän ympärilläni olevilta myötätuntoa – pyydän että he eivät vihaisi.”

Widad Shabani

Mitä toivot kansasi tekevän?

Pyydän kaikki palestiinalaisia – olivava kristittyjä tai muslimeja – rukoilemaan vapauden ja rauhan puolesta, että kaikki kansat voisivat kokea sen – eivät ainoastaan palestiinalaiset. Äitinä tunnen myötätuntoa kaikkia läheisensä menettäneitä kohtaan, olipa kysymys juutalaisesta, muslimista tai kristitystä.

Toivon että ihmiset tuntisivat myötätuntoa toisiaan kohtaan vihan sijasta. Olemme kaikki ihmisiä, joilla on samat tunteet ja kärsimme Israelin miehityksestä.

Mitä toivot ihmisiltä ympäri maailman?

Pyydän sisaria ja veljiä ympäri maailman tukemaan meitä ja näkemään meidän kärsimyksemme tavallisina ihmisinä ja kuinka Israelin ylläpitämä miehitys tuhoaa meidän elämämme. Kutsun teidät vierailemaan Palestiinassa, tapaamaan palestiinalaisia, kuulemaan heidän tarinansa ja ymmärtämään heitä. Toivon että kaikki voivat nähdä meissä kärsivän ihmisen.

Widad Shabani, syntyi 1936 Jerusalemin vanhassa kaupungissa ja kuuluu yhteen viimeisistä Silwanin kaupunginosassa (jota Israel kutsuu Daavidin kaupungiksi) asuvista kolmesta perheestä. Hänellä on kaksi tytärtä ja kuusi poikaa ja 23 lastenlasta. Yksi pojista menehtyi 16-vuotiaana vuonna 1980 Israelin sotilaiden puukottamana.

“Muistakaa Betlehem ympäri vuoden – ei vain jouluna!”

Victor Bartaseh

Mitä toivot kansasi tekevän?

Toivon sydämestäni että me Pyhän Maan kristityt olisimme käveleviä, puhuvia eläviä kiviä todistamassa uskosta pyhillä paikoilla. Toivon, että kristityt voisivat yhdistää voimansa selviytyäkseen vaikeuksista, jotka kohtaavat Lähi-Idän kristittyjä. Toivon erityisesti että kansakristittyini eivät nyt pakenisi omasta maastaan hyläten maan, talot, puutarhat ja oliivilehdot. Tämä maa tarvitsee meitä – me olemme tämän maan alkuperäisiä asukkaita, koska tämä maa on kuulunut meidän isoisoisillemme. Me olemme se Pyhän Maan kukoistava puutarha, joka myös tulevaisuudessa lähettää suloisen rauhan ja rakkauden tuoksun kaikkialle maailmaan.

Mitä toivot ihmisiltä ympäri maailman?

Viestini sisarille ja veljille eri puolilla maailmaa on että muistaisitte Pyhässä Maassa elävät kristityt. Että muistaisitte että Betlehemin seimessä syntyi Vapahtaja ja uskomme Häneen ja Betlehemin

tähdessä säteilee rauhan ja rakkauden ilosanoma silloinkin kun sen asukkaat elävät eristysmuurien ja piikkilangan takana. Muistakaa että me olemme pyhien paikkojen hoitajia, jotka ovat toimessaan vuoden kaikkina päivinä – ei ainoastaan jouluna.

Tulkaa pyhiinvaellukselle eri aikoina ja tukekaa meitä, että yhdessä saisimme rauhan ja luottamuksen hengen hoitaa kotimaatamme. Auttakaa meitä, että kristinusko voisi säilyä Pyhässä Maassa meidän kauttamme.

Vaatikaa hallitustanne tukemaan oikeutettuja vaatimuksiamme Israelin miehityksen lopettamiseksi kotimaassamme. Painostakaa oman maanne hallitusta, että vaikuttaisi Israelin hallitukseen ja vaatisi YK:n päätöslauselmien toimeenpanemista ja konfliktin lopettamista.

Tri Victor Hanna Jubrail Batarseh on syntynyt 1934 Betlehemissä ja työskentelee Beit Sahourin terveyskeskuksessa. Hän on poliittisesti ja sosiaalisesti aktiivinen ja hänet toimi Betlehemin kaupunginjohtajana kaudella 2005-2012.

“Jos pystyt unelmoimaan siitä, pystyt myös tekemään sen” - Walt Disney

Sukaina Khalawi

Mitä toivot kansasi tekevän?

Kun kirjoitan tätä, tilanne on hyvin traaginen ja olemme nähneet miehitysjoukkojen hyökkäyksen kansaamme vastaan. Elävältä poltettu nuorukainen Mohammad Abu Khdeir ei olisi koskaan antanut periksi. Kansamme taistelu on maailmanhistoriassa ainutlaatuinen vapaustaistelu. Tässä taistelussa ei ole kysymys aseista ja panssarivaunuista vaan siitä uskommeko asiaamme, rakastammeko maata ja kasvatammeko lapsemme rakastamaan sitä ja rakentamaan sitä kaikilla voimillaan. Kannustan kaikki palestiinalaisia puolustamaan Palestiinaa, pitämään kiinni maistamme, vastustamaan kaikkea mikä tulee miehitystä ja uskomaan parempaan tulevaisuuteen.

Mitä toivot ihmisiltä ympäri maailman?

Palestiinalaiset ovat elämäniloisia ja teidän uskonne ja tukenne avulla voimme yhdessä taistella oikean asian puolesta. Välittäkää sanomaa ja painostakaa hallituksia vastustamaan miehitystä. Silloin meidän kaikkien unelma vapaudesta toteutuu.

Sukaina Khalawi syntyi Betlehemissä vuonna 1982. Hänellä maisterin tutkinto ihmisoikeus tutkimuksesta ja kandidin tutkinto psykologian ja sosiaalityön alalta. Parhaillaan hän työskentelee hankeasiantuntijana Palestiinan Pelastakaa Lapset-järjestössä sekä Lähi-Idän ja Pohjois-Afrikan aluekoordinaattorina.

“Meidän on voitettava Israelin luomat poliittiset ja juridiset jakolinjat”

Manar Makhoul

Mitä toivot kansasi tekevän?

Eri alueilla ja eri puolilla maailmaa asuvat palestiinalaiset ovat yhä selkeämmin ymmärtäneet, että on puhallettava yhteen hiileen. Israelin alueelle 1948 jäänyt palestiinalaisväestön on kasvanut alkuperäisestä 150 000:sta 1,2 miljoonaan. Lisäksi ovat vuonna 1967 Jerusalemiin jääneet, jotka elävät siellä ilman Israelin kansalaisuutta sekä vuodesta 1967 Länsirannalla ja Gazassa Israelin miehityshallinnon alaisuudessa elävät. Lisäksi on eri puolilla maailmaa emigroituneita palestiinalaisia ja pakolaisia. Kansa on jakautunut viiteen ryhmään, joiden poliittinen status ja elämänedellytykset poikkeavat toisistaan.

Vuonna 1990 alkanut Oslon “rauhanprosessi” vahvisti jakolinjoja eristämällä Israelin kansalaisuuden omaavien palestiinalaisten ja pakolaisten tilanteen siitä poliittisesta prosessista, jolla pyrittiin ratkaisemaan Palestiinan kysymystä. Tämä tarkoitti sitä, että 11 miljoonasta palestiinalaisesta 8,2 miljoonalla ei ollut sananvaltaa kansakunnan kohtalonkysymyksessä.

“Rauhanprosessi” johti turhautumiseen, kun monet palestiinalaiset tajusivat, ettei ollut tarkoituskaan rakentaa sovintoa palestiinalaisten ja israelilaisten välille eikä prosessi lainkaan pyritty puuttuu varsinaisiin konfliktin syihin, kun etsittiin keinoja konfliktin lopettamiseksi.

Palestiinalaisten vastoinkäymiset eivät alkanet 1967 miehityksen myötä vaan sionistisen ideologian syntyessä. Sionismi yhdistää israelilaiset taistelemaan maasta ja on ideologia, jota palvelee palestiinalaisten pilkkominen maantieteellisiin, juridisiin ja poliittisiin sirpaleisiin. Tätä hajaannusta vastaan palestiinalaisten on taisteltava. Meidän on yhdistettävä voimamme poliittisesti ja voitettava hajaannus. Palestiinalaiset tarvitsevat jälleen yhtenäisen poliittisen liikkeen ajamaan asiaansa.

Mitä toivot ihmisiltä ympäri maailman?

Kansainvälinen solidaarisuus on tärkeää taistelumme menestykselle. Kansalaisten tulee painostaa hallituksia, järjestöjä ja toimia kolmannella sektorilla. Solidaarisuuden tulee perustua historian ymmärtämiseen ja Israelin boikotin tukemiseen, kunnes Israel taipuu noudattamaan kansainvälistä oikeutta ja kunnioittaman ihmisoikeuksia.

Boikottikampanjaa on jatkettava kunnes Israel tunnustaa palestiinalaisten ihmisoikeudet ja itsemääräämisoikeuden ja ryhtyy käytännössä kunnioittamaan niitä ja alkaa noudattaa kansainvälisen oikeuden vaatimuksia

1. Lopettamalla miehityksen, purkamalla erityismuurin ja lopettamalla Länsirannan kolonisaation.
2. Tunnustamalla Israelissa asuvien palestiinalaisten täydet kansalaisoikeudet ja tasa-arvon ja
3. Tunnustamalla pakolaisten oikeuden kotiinpaluuseen YK:n päätöslauselman 194 mukaisesti.

Manar Makhoul toimii tutkimusjohtajana Palestiinalaisten oikeusjärjestössä BADIL (Resource Center for Palestinian Residency and Refugee Rights). Hän on valmistunut tohtoriksi Cambridgen yliopistosta pääaineenaan Lähi-Idän tutkimus.

“Yhdessä voimme selviytyä ja voittaa”

Sana Malash

Mitä toivot kansasi tekevän?

Olen pakolaisnainen ja asun Aida-pakolaisleirissä avian erityismuurin vieressä. Paikka on aivan pullollaan ihmisiä ja siellä on todella vaikea elää, kun talot tiiviisti kiinni toisissaan ja ei ole tilaa. Lisäksi leirissä on hyvin rauhatonta koska Israelin armeija hyökkää yhtämittaa kimppuumme kyynelkaasua käyttäen. Pyydän kaikkia palestiinalaisia auttamaan pakolaisleireissä asuvia erityisesti järjestämällä ensiapukoulutusta ja toimintaa lapsille.

Haluamme tuntea olomme kerrankin turvalliseksi ja siksi pyydämme kaikkia työskentelemään rauhan puolesta. Elämä on hyvin vaikeaa lapsille ja heillä on paljon ongelmia. Meidän täytyy yhdessä suunnitella, miten naisia, lapsia voidaan auttaa ja mahdollistaa nuorille opintoihin ja töihin pääseminen. Meidän täytyy myös pitää yhteyttä toisiimme, ettemme joudu erityksiin pakolaisleiriin.

Mitä toivot ihmisiltä ympäri maailman?

Miksi pitää odottaa että palestiinalaiset pyytisivät apua? Eikö pitäisi itsestään selvästi auttaa niitä, joiden oikeuksia poljetaan? Täytyykö heidän erikseen pyytää että auttaisitte heitä? Valitettavasti monet ihmiset ympäri maailmaa ovat sokeita sille, että palestiinalaisille kuuluvat ihmisoikeudet siinä missä kenelle tahansa. Israelin miehityksen mahdollistaa suora ja epäsuora ulkovaltojen tuki Israelille. Israelin miehitysvalta on kohdellut minua kaltoin pakolaisena syrjimällä ja kiduttamalla. Katsokaa meitä ja sanokaa emmekö ole ansainneet parempaa tavallisina ihmisinä? Media vääristelee ja peittää pienen ihmisen kohtalon. Pieni ihminen kuitenkin kärsii ja joutuu kestäämään kaiken tämän vääryyden. Palestiinalaiset tarvitsevat tukeanne vastustaakseen miehitystä, rakentaakseen omaa yhteiskuntaansa ja puolustaakseen oikeuksiaan.

Kansainväliset rauhanprosessit ja sopimukset ovat turhia niin kauan kuin ei ole aitoa halua lopettaa sortoa ja kärsimystä. Kaikki päätöslauselmat ja raportit ovat vain paperia ja mustetta vailla mitään käytännön merkitystä.

Sana Malash syntyi 1987 Aida-pakolaisleirissä Betlehemissä. Hän on tietojenkäsittelytieteen kandidaatti ja työskentelee YK:n pakolaisjärjestössä UNWRA:ssa.

Kairos Palestiinan viisi vuotta
Ekumeeninen palestiinalainen vetoamus
– Kairos: Aika toimia nyt
Nora Carmi

Monet teistä ovat seuranneet Kairos Palestiinaa siitä lähtien, kun dokumentti ”Totuuden hetki” viisi vuotta sitten julkaistiin Betlehemissä. 15 nais- ja miespuolisen kristillisen johtajan sekä uskonnollisen vaikuttajan ja ajattelijan yhdessä kirjoittama dokumentti oli palestiinalaisten kärsimyksestä noussut huuto, joka ilmaistiin uskon, toivon ja rakkauden sanoin. Eivätkö ne olekin kristillisen uskomme kolme opinkappaletta? Tänään julistus on muuntunut agendaksi, monen paikallisväestöön kuuluvan elämäntavaksi sekä paikallisten ja alueellisten kirkollisten johtajien ja poliitikkojen hyväksymäksi. Siitä on muodostumassa globaali oikeudenmukaisuusliike. Paavi Fransiscukseen toukokuisella vierailulla Lähi-idän maroniittien libanonilainen patriarkka kardinaali Bishara Ra’i kohotti Kairos Palestiina -julistuksen ylös Beit Sahourissa pidetyn jumalanpalveluksen päätteeksi ja sanoi: ”tämä on tiekartta rauhaan”.

Teille, jotka ette tunne *kairos*-sanaa, määrittelen tämän kreikan kielen sanan. Se tarkoittaa laatuaikaa, jolloin tapahtuu jumalallisia asioita. Yksinkertaistaen se on nykyhetki, otollinen ajankohta, ratkaiseva hetki, jolloin nähdessämme Jumalan kunnian ja armon meitä kutsutaan vastaamaan, toimimaan ja muuttumaan - jopa maan ja kansan kärsimyksen keskellä. Se tapahtui Etelä-Afrikassa 1985 ja tiedämme, että se tapahtuu Palestiinassa ja Israelissa, Lähi-idässä ja kauempana. Julistuksemme on tarkoitettu meille, palestiinalaisille, muslimeille, kristityille ja juutalaisille, kirkoilta, lainsäätäjille ja päättäjille sekä kansainväliselle yhteisölle. Kairos Palestiinan perimmäinen tavoite on oikeudenmukaisuuden toteutuminen kaikille. Maassa, jossa Vanhan testamentin profeetat julistivat oikeudenmukaisuutta ainakin 200 kertaa, on kaksi kansaa, israelilaisia ja palestiinalaisia, ja kolme uskontoa, juutalaisuus, kristinusko ja islam, jotka kaipaavat oikeudenmukaista – myöhässä olevaa - rauhaa mutta jotka eivät edelleenkään tiedä, miten rauha tehdään.

Jos kärsimys, sorto, väestösiirrot ja selkeä apartheid ovat jatkuneet yli kuusi vuosikymmentä, syynä ovat Kairos-dokumentin sanoin:

1. Teologiat, jotka oikeuttavat rikokset ja laillistavat sorron ja miehityksen. Tällainen teologia on kaukana kristillisestä, koska todellinen kristillinen teologia on rakkauden ja sorrettujen solidaarisuuden teologiaa. Se on kutsu oikeudenmukaisuuteen ja tasa-arvoisuuteen kansojen välillä. Tämä on minun kristillinen uskoni, joka on ankkuroitunut Jeesukseen Kristukseen. Onko se myös sinun uskosi?
2. Israelin rankaisemattomuus, sen välinpitämättömyys kansainvälistä oikeutta ja päätöslauselmia kohtaan sekä oikeudellisten rakenteiden ja elinten, kuten YK:n, kyvyttömyys panna toimeen olemassa olevia lakeja, jotka määräävät sortavan miehittäjän korjaamaan väärintekonsa, sekä asettaa Israelia vastuuseen luovuttamattomien oikeuksien loukkauksista muiden valtioiden tavoin.

Palestiinalaiskristityt julistivat rohkeasti vuonna 2009, että maamme sotilaallinen miehitys on synti Jumalaa ja ihmisyyttä vastaan. Miehitys rikkoo Jumalan kuvaa israelilaisessa, josta on tullut

miehittäjä samalla kun se rikkoo tätä kuvaa palestiinalaisissa, jotka elävät miehityksen alaisuudessa vailla Jumalan antamia perusoikeuksia.

Miehitys, joka yllyttää väkivaltaan Kaikkiavaltiaan Jumalan nimessä, on Jumalan alistamista väliaikaisille intresseille ja Jumalan kuvan vääristämistä ihmisissä, jotka elävät poliittisen ja teologisen epäoikeudenmukaisuuden alaisina. Kairos-dokumentin kappaleessa 2.5. sanomme:

“Julistamme myös, että Israelin ylläpitämä Palestiinan miehitys on synti Jumalan ja ihmiskunnan edessä, koska se kieltää palestiinalaisilta Jumalan heille antamat ihmisoikeudet. Se vääristää Jumalan kuvan siinä israelilaisessa, joka tulee miehittäjänä samoin kuin palestiinalaisessa, joka asuu miehityksen alaisena. Julistamme, että mikä tahansa näennäisesti Raamattuun, uskoon tai historiaan perustuva teologia, joka oikeuttaa miehityksen, on kaukana kristillisestä opetuksesta. Se alistaa Jumalan lyhytaikaisille ihmisten intresseille, yllyttää väkivaltaan ja pyhään sotaan Kaikkivaltiaan Jumalan nimessä ja vääristää Jumalan kuvan ihmisissä, jotka elävät poliittisen ja teologisen epäoikeudenmukaisuuden alaisina.”

Miten usko, toivo ja rakkaus sitten auttavat meitä saavuttamaan Kairoksen näyn?

Usko:

Uskomme yhteen Jumalaan, hyvään ja oikeudenmukaiseen Jumalaan. Uskomme, että jokainen ihminen on luotu Jumalan kuvaksi ja Jumalan kaltaisuuteen ja kaikkien ihmisarvo on peräisin Kaikkivaltialta. Uskomme, että Jeesus tuli täyttämään lain ja profeetat. Kaikki profeetat on täytetty hänessä ja hänen kauttaan. Uskomme, että Jumalan sana elää ja avaa jokaisen historian aikakauden merkityksen. Siksi ei ole hyväksyttävää kivittää Jumalan sanaa ja siirtää sitä kuolleena kirjaimena sukupolvelta toiselle vääristäen sanomaa Jumalan rakkaudesta. Uskomme, että maallamme on yleismaailmallinen tehtävä. Lupaukset maasta ja valitusta kansasta avataan *koko* ihmiskunnalle. Lupausta maasta ei koskaan ole ollut poliittinen ohjelma vaan esimakua täydellisestä yleismaailmallisesta pelastuksesta. Meidän suhteemme omaan maahamme on meidän luonnollinen oikeutemme. Se on elämän ja kuoleman kysymys, ja tiedämme, että Jumalan sana ei voi olla tuhon lähde.

Tämä on vastauksemme niille puolueellisille teologioille, jotka perustelevat opilla ja Raamatulla oikeuksiemme loukkauksia. Heidän tulkintansa mukaiset lupaukset uhkaavat olemassa oloamme, ja ilosanomasta tulee kuoleman sanansaattaja.

Ensimmäinen haaste on teologeille: Syventäkää ajatteluanne Jumalan Sanasta korjatakseenne tulkintaanne niin, että näette Jumalan Sanan elämän lähteenä *kaikille* kansoille.

Toivo:

Meidän tulee erottaa toivo ja optimismi, koska todellisuudessa nykytilanne ei lupaa nopeaa ratkaisua. Israelin vastaus ei jätä sijaa myönteisille odotuksille. Toivo on kuitenkin ennen muuta uskoa Jumalaan. Toivo merkitsee myös paremman tulevaisuuden odottamista ilman harhakuvia. Ymmärräämme, että rauha ei ole näköpiirissä, mutta hyväksymme, että olemme meissä asuvan Pyhän Hengen työtovereita. Tästä näystä saamme voiman ja kestävyuden työkennellä muuttaaksemme meitä ympäröivän todellisuuden. Toivo merkitsee sitä, että emme anna periksi pahalle, vaan nousemme vastarintaan ja vastustamme sitä. Me palestiinalaiskirkot olemme oppineet antamaan todistuksen rakkauden voimasta koston sijasta; elämän kulttuurista kuoleman sijasta. Tässä on toivo meille, kirkolle ja maailmalle. Me pysymme järkähtämättöminä ja aktiivisina todistajina kirkossamme tässä ylösnousemuksen maassa.

Toinen haaste on kirkolle: Kirkon profeettallinen tehtävä on julistaa Jumalan Sanaa rohkeasti, rehellisesti ja rakkaudella. Jos teidän täytyy valita puolenne, asettukaa sorrettujen puolelle, ja saman Kristuksen seuraajina seisokaa synnintekijän vierellä kutsuen katumukseen ja elämään sekä sen ihmisarvon palauttamiseen, joka on Jumalan lahjoittama ja jota kukaan ei saa häneltä riistää.

Rakkaus:

Rakkauden käsky, käsky rakastaa vihollistaan ja rukoilla vainoojiensa puolesta, on helpommin sanottu kuin tehty. Rakkaus pyrkii korjaamaan vääryyden ja pysäyttämään aggression. Sen vuoksi näemme vastarinnan rakkauden ilmauksena. Rakkaus kutsuu meitä vastarintaan. Se on kristityn oikeus ja velvollisuus, jos vastarinta on rakkauden logiikan mukaista. Me kaikki voimme osallistua:

- väkivallattomaan vastarintaan kuten viikottaisiin kulkueisiin Länsirannan kylissä muuria ja siirtokuntia vastaan.
- kansalaistottelemattomuuteen
- sijoitusten poisvetämiseen sekä miehityshallinnon taloudelliseen ja kaupalliseen boikotointiin. Näiden kampanjoiden tavoite ei ole kosto vaan vääryyksien lopettaminen, sekä syyllisten että vääryyksien uhrien vapauttaminen. Tavoite on vapauttaa molemmat kansat äärikannoista.

Kairoksen vetoamus sinulle:

Vetoomukseni sinulle on: Voitko auttaa meitä saamaan vapautemme takaisin? Oletko ymmärtänyt, että tämä on ainoa tapa auttaa näitä kahta kansaa saavuttamaan oikeudenmukaisuus, rauha, turvallisuus ja rakkaus?

Paikallisesti Kairos on muuttunut dokumentista liikkeeksi, jonka omistajia ovat kaikki Palestiinan kristillisten järjestöjen kansalliseen liittoon (NCCOP) kuuluvat kirkolliset järjestöt ja ryhmät. Siellä tehdään aitoa yhteistyötä ja jaetaan vastuuta auttamis- ja vaikuttamistyössä asiantuntemuksen mukaan. Meillä on kansanvälisiä yhteyksiä, koska uskomme kirkon vaikutusvaltaan ja voimaan. Emme hyväksy sitä, että juutalaislobby häiritsee meitä, ramapauttaa meidät ja tuudittaa meidät täyteen hiljaisuuteen sekä turruttaa omantuntonne passiiviseen toimeentuloon. Kairoksen muutoksen käsite on hyödyllinen muillekin kuin meille palestiinalaisille. Se on kutsu arvioimaan kantamme, tunnustamaan epäoikeudenmukaisuutemme ja epäonnistumisemme, ja toimimaan yhdessä kohti kaikkien vankkumatonta vapaututusta.

Tämä sanoma vahvistaa sitä, että yhdessä voimme saada aikaan myönteisen muutoksen. Kehotan sinua matkustamaan tänä adventtina fyysisesti tai henkisesti tähän pieneen paikkaan maailmassa sekä vaatimattomaan seimeen, josta rauhan sanoma julistettiin. Kaiken sen jälkeen, mitä tämän alueen ihmiset ovat kokeneet vuonna 2014, erityisesti Gazassa, rukoukseni on, että tämä joulukuukausi olisi erityinen sinulle ja läheisellesi ja ”myös maan päällä niin kuin taivaassa olisi rauha”.

Nora Carmi

Projektikoordinaattori, Kairos Palestiina – Totuuden hetki

”Kristus on syntynyt ja ilmestynyt” Siunattu on Kristuksen ilmestys

Tämän tervehdysten Armenian ortodoksisen kirkon uskovat, sekä papisto että maallikot, välittävät toisilleen joulun aikaan. Tervehdys julistaa ilosanomaa Jeesuksen Kristuksen jumalallisesta syntymisestä ja ilmestymisestä maailmaan.

Jumala otti ihmisen muodon ja ruumiin, kun Hänen Poikansa Jeesus syntyi Betlehemissä yli kaksi vuosituhatta sitten Maria-neitsyeelle, ja sen jälkeen yhdisti jumalallisuutensa ihmisyyteen täydessä yhteisymmärryksessä. Hän tuli lihaksi palauttaakseen ihmisen alkuperäiseen armoon, jonka tämä oli menettänyt kapinoituaan Jumalan tahtoa vastaan ja jouduttuaan kuoleman omaksi. Jumala oli luonut Aadamin omaksi kuvakseen ja antoi hänelle Pyhän henkensä. Mutta paholainen houkutteli Aadamin kumppaninsa Eevan kautta syömään kielletystä elämän puusta. Aadam ja Eeva söivät puun hedelmää ja siten tekivät kuolettavan syntinsä. Herramme Jeesus Kristus, Jumalan ainoasyntyinen Poika, tuli maailmaan toisena Aadamina pyyhkiäkseen pois langenneen ihmisen alkuperäisen synnin ja antaakseen hänelle uuden mahdollisuuden saavuttaa kuolemattomuus. Hänen ihmeellisestä jumalallisesta syntymästään ilmoitti enkelijoukko, joka lauloi: ”Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisille, joita hän rakastaa.” Tällä tavoin rauhan ja rakkauden sanoma annettiin ihmiskunnalle niin, että ihmiset rakastaisivat toisiaan ja rauha vallitsisi maan päällä, ja sen seurauksena viha ja sodat katoaisivat. Jeesus Kristus on Rauhanruhtinas, ja kaikkien häneen uskovien tulisi olla rauhaa rakastavia ja vieläpä rauhantekijöitä.

Valitettavasti meillä Pyhällä maalla – Israelissa ja Palestiinassa ja naapurimaissamme Syyriassa ja Irakissa - ei tänä päivänä ole rauhaa, koska paha kylvää vihollisuutta ja nostaa kansoja toisiaan vastaan. Rukoilemme jatkuvasti rauhan ja oikeudenmukaisuuden puolesta sekä rakkautta ja yhteisymmärrystä alueellemme.

Joulun aikana on aika korostaa Pelastajastamme ja Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta alkavan pelastuksen sekä rauhan ja rakkauden harjoituksen merkitystä. Kristilliset kirkot kaikkialla maailmassa julistavat tätä sanomaa. Kristittyjen enemmistö viettää nykyään Herramme syntymää 25. joulukuuta. Varhaisin päivämäärä oli 6. tammikuuta, jolloin juhlittiin Herramme syntymää ja kastetta nimellä epifania (loppiainen) tai teofania, joka tarkoittaa Jumalan ilmestymistä ja kattaa tapahtumat Herramme syntymästä kasteeseen.

Joulukuun 25. päivä oli pakanajuhla, jota vuonna 274 jKr. alettiin viettää Voittamattoman auringon päivänä. Talvipäivänseisauksena päivien valoisa aika alkaa pidentyä. Rooman kirkko ei kyennyt kitkemään sen viettoa. Vuonna 336 jKr. paavi päätti siirtää Kristuksen syntymän 6. tammikuulta joulukuun 25. päivään, oikeudenmukaisuuden auringon syntymäpäivään, ja jättää Kristuksen kasteen juhlan epifaniaan 6. tammikuuta kolmen kuninkaan juhlan rinnalle. Muutos omaksuttiin eri kirkoissa vuosisatojen kuluessa lukuun ottamatta Armenian ortodoksista kirkkoa, jolla ei ollut syytä poiketa perinteisestä päivämäärästä. Niinpä Armenian ortodoksinen kirkko pitää edelleen tammikuu 6. päivää epifaniaan viettämällä samaan aikaan Herramme syntymää ja kastetta.

Pyhällä maalla Armenian kirkko kuitenkin noudattaa tammikuun 6. päivän epifaniaa juliaanisen kalenterin mukaan, mikä vastaa gregoriaanisen kalenterin 19.:tä tammikuuta, eron ollessa siten 13 päivää.

Vuonna 1582 paavi Gregorius XIII oli saanut kuulla, että juliaaninen kalenteri oli 11 minuuttia ja 15 sekuntia pidempi kuin todellinen ajan ja vuodenaikojen mittauslaskelma. Karkausvuoteen lisättiin yksi päivä ja vuoden 1582 kalenterista jätettiin pois kymmenen päivää. Tämä uusi laskentatapa tuli tunnetuksi gregoriaanisen kalenterina.

Jos ja kun kreikkalaisortodoksinen, koptilainen sekä Syyrian ja Etiopian ortodoksinen kirkko luopuvat juliaanisesta kalenterista ja ottavat käyttöön gregoriaanisen kalenterin, ne viettävät joulua 25. joulukuuta yhdessä Pyhän maan roomalaiskatolisten ja protestanttien kanssa. Armenian ortodoksinen kirkko puolestaan seuraa Herramme syntymää ja kastetta epifaniaa 6. tammikuuta gregoriaanisen kalenterin mukaan.

Joulun henki on sama kaikissa kristillisissä kirkoissa riippumatta nykyisistä päivämääräeroista. Herramme Jeesus Kristus syntyi Pelastajana ja rauhan ja rakkauden sanansaattajana. Kiinnittykäämme Häneen Pelastajanamme ja Rauhanruhtinaana.

Arkkipiispa Aris Shirvanian, Jerusalemin Armenian patriarkaatin Chancellor

Kairos Palestiina – Totuuden hetki

Bethlehem, Palestine
c/o Dar Annadwa
P.O.Box 162
Puh.: +972 2 277 0047
Fax: +972 2 277 0048
Verkkosivut:

www.kairospalestine.ps

Facebook:

www.facebook.com/kairospalestine

Kairos Palestiina on ryhmä palestiinalaiskristittyjä, jotka kirjoittivat “Totuuden hetken” – kristittyjen palestiinalaisten sanan maailmalle Palestiinan miehityksestä, “uskon, toivon ja rakkauden ilmauksen palestiinalaisten kärsimysten keskeltä”, ja vetoomuksen solidaarisuuteen yli kuusi vuosikymmentä kestäneen sorron lopettamiseksi. Julistus julkaistiin joulukuussa 2009.